

Ἡ Κυρία Σύγκλητος ἡμῶς ἀλλοίαν εἶχε τὴν ὄρε-
ξιν. Ἐγὼ, ἀνεβόησε, τρελλαίνομαι διὰ τὸν ῥητινίτην,
ὅποιανδήποτε καὶ ἂν ἔχει πατρίδα, τὴν Τρίπολιν ἢ
τὴν Γορτυνίαν, τὴν Ἀττικὴν ἢ τὴν Ἀμφισσαν.

Εἶπε καὶ ἔτεινε τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν Δῆμον.

Καὶ ὁ Δῆμος σπεύσας περιεπτύξατο αὐτήν.

— Θὰ μετανοήσης! ἀνέκραξεν ἡ Μοναρχία.

— Θὰ μεταμεληθῇς! συνεβόησε καὶ ἡ Δημο-
κρατία.

— Πιθανὸν, ἀπεκρίθη ὁ Δῆμος, προσθεὶς τὸ φο-
βερόν τοῦτο· «Ἵπάρχει καὶ διαζύγιον!»

Ἡ κωμῳδία αὕτη, ἥτις παριστᾷ εὐφυῶς καὶ μετ' ἀκριθείας τὰ καθ' ἡμᾶς, μεταφρασθεῖσα ἰταλιστὶ ἐ-
δημοσιεύθη διὰ τῆς Rivista contemporanea na-
zionale Italiana (Ιουν. 1869.) Ὁ καθηγητὴς K. De-
Gubernati, διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ τούτου συγ-
γράμματος, προστίθῃσι καὶ ταύτην τὴν σημείωσιν·
«Τὴν κωμῳδίαν ταύτην τολμῶμεν νὰ ἐπονομάσω-
μεν ἀριστοφάνειον· περιέχει δὲ πολλὰς ἀληθείας,
ἀξίας νὰ κηρυχθῶσι καὶ παρ' ἡμῖν, ὥς διὰ τοῦτο
συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὴν προσοχὴν καὶ τὴν σκέ-
ψιν τοῦ κοινοῦ.»

Νὰ συστήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἀληθείας ταύτας εἰς
τὸ ἡμέτερον κοινόν; Ἐὰν θελήσῃ τις νὰ κατοπτρεύσῃ
διὰ μιᾶς ὁλόκληρον τὴν εἰκόνα τῆς ἐλληνικῆς πολι-
τείας, οὐδὲν βεβαίως ἀσφαλέστερον κάτοπτρον τῆς
ἀνὰ χεῖρας κωμῳδίας· εὐχόμεθα μόνον νὰ ἀναβῇ
κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν λεπτὸν καὶ ἐρύθημα αἰδοῦς εἰς
τὸ πρόσωπον τῶν πολιτευομένων, εἰς δὲ τὸν ἀγό-
μενον καὶ φερόμενον λαὸν τῆς Ελλάδος νὰ γεννηθῇ
συναίσθησις τις τῆς ἰδίας ἀξίας.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλ. 457.)

Ἡ ΘΕΙΑ ΕὐΣΠΛΑΓΧΝΙΑ.

Ἐγὼ εἶμαι τὸ δένδρακι
Καὶ μὲ φύτεψες ἐσὺ
Στὸ λαμπρὸ περιβολάκι
Ὅπου ὠνόμασες ζωή.

Μὲ φυλάττεις νύχτα ἔμπρα
Ἀπὸ χιόνι καὶ φωτιά,
Τὰ ξηρὰ μοῦ ρίχνεις πέρα
Καὶ μ' ἀφίνεις τὰ χλωρά.

Ἀλλ' οἱ κόποι σου ἔν χαμένοι!
Τὸ δένδρακι φουγτωτὸ,

Κ' ὑπερήφαν' ἀνεβαίνει

Χωρὶς ἄνθη καὶ καρπὸ.

Ὀργισμένος, κουρασμένος

Κράζεις τέλος μιὰ φορὰ,

— Εἴν' ὁ κόπος μου χαμένος... —

Ὡς κοπῇ γιὰ τὴ φωτιά.

Ἀλλ' ἡ θεία σ' εὐσπλαγχνία

Τὸ λυπεῖται, τὸ πονεῖ,

Κ' ἕνα χρόνον διόρεια

Δίνει ἀκόμη στὸ δένδρι.

Τί θὰ πάθῃς, τί θὰ χάσῃς,

Ὡ δένδρακι μου φτωχά,

Ἄν τὸ χρόνο σου περάσῃς

Χωρὶς ἄνθη καὶ καρπὸ!

ΠΡΟΣ ΜΙΑΝ ΚΑΛΟΓΡΑΙΑΝ.

Ἦθελε φρίξει ὁ ἥλιος

Ἄν τὰ λευκά σου χέρια,

Ἄν τὰ γαλάζια μάτια σου

Ποῦ λάμπουν σὰν ἀστέριζ

Δὲν ἦθ' ἐβροῦνε οὐράνιο

Κι' ἀθάνατο ἐραστή.

Ὅταν σὲ πρωταπάντησα

Στὴν προσευχὴ δοσμένη,

Μὲ χάρι ἐμπρὸς στή Χάρι της

Σκυφτὴ γονατισμένη,

Ἐκραζα· — τούτῃ ἐπλάσθηκε

Γιὰ Πλαστοῦργοῦ ἀγκαλιά! —

Ὅποιος κι' ἂν σ' εἶδ' ἐστάθηκε

Κ' ἐμπρὸς σου προσευχήθη,

Κανένας δὲν ἐτόλμησε

Νὰ ἰδῇ τ' ἀγνά σου στήθη,

Γιὰτ' εἶπε· — Αὐτά ἔν προσκέφαλο

Τῆς παναρχαίας ἀρχῆς! —

Σ' αὐτὸ τ' ἀφράτο πρόσωπο

Στὸ βλέμμα τ' ἁγιασμένο,

Στὰ στήθη σου, στὸ μέτωπο

Ἦν καθαρὰ γραμμένο·

— Ἀμαρτωλοὶ μὴ γὰλῆτε

Τὴ νύμφη τοῦ Χριστοῦ! —

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Όταν έπλυνε τὸ κρίμα
Ὁ Χριστὸς στὸν Γολγοθᾶ
Ἐπετάχθη ἀπὸ τὸ μνήμα
Τοῦ Πρωτόπλαστου ἡ σκιά.

Μ' ἀσκωμένα τὰ μαλλιά της,
Μὲ τὰ χέρια σταυρωτὰ
Ἐρρίψε ὀλόγουρά της
Τρομασμένη μὲ ματιά.

Καὶ θωρῶντας μέσ' τὰ πάθη
Τὸ Χριστὸ νὰ ξεφυγᾶ,
Ποῖς ἀπόθανε νὰ μάθῃ
Τοὺς διαβαίνοντας ῥωτᾶ.

Όταν τ' ἀκουσε, τὰ χέρια
Χώνει μέσα στὰ μαλλιά,
Καὶ μὲ νόχλι σὰν μαχαίρι
Στήθη, πρόσωπο ξεσχᾶ.

Καὶ στοῦ τάφου της τὴ θύρα
Τὴ γυναῖκά του τραβᾶ,
Καὶ τῆς λέγει — τὸν Σωτῆρα
Γὰ σ' ἐσταύρωσα σκληρά! —

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ.

Καθὼς μὲ μάννα κάθεται
Μέσ' στὰ μικρὰ παιδιὰ της,
Μὲ τό' να μέσ' στὰ γόνατα,
Μὲ τ' ἄλλο στὴν ποδιά της,
Τ' ἄλλο ὕψηλὰ στοὺς ὤμους της
Καὶ τ' ἄλλο στὸ βυζί.

Καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν κλάψα τους
Μαντεύει τί γυρεύουν,
Κι' ἂν τ' ἐνὸς δώσῃ φίλημα
Καὶ τ' ἄλλα της ζηλεύουν,
Μοιράζει εὐθὺς τὰ χάδια της
Καὶ ταῖς γλυκαῖς ματιαῖς.

Καὶ ἂν συχνὰ στὸ βλέμμα της
Φλόγα θυμοῦ προβαίνῃ,
Δὲν χάνει τὴν ἀγάπη της
Πάντοτε μάννα μένει,
Πάντα γιὰ τὰ παιδάκια της
ἔχει ζεστὴ ἀγκαλιά.

ἔτσι κ' ἡ θεία Πρόνοια
Ὅπ' ὅλα κυβερνάει,
Ἄλλου σφουγγίζει δάκρυα,
Φτωχοὺς ἄλλου ἀκλουθᾷ,
Θερμαίνει μέσ' στὰ στήθη της
Τὸ δύστυχ' ὀρφανό.

Καὶ κάποι' ἡ φιλάνθρωπος
Πέρνει γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ,
Κτυπᾷ γιὰ ν' ἀγροικίσουμε,
Σφάζει γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ,
Θέλει νὰ ἰδῇ ἐνὰ δάκρυ μας,
Θέλει μὲ προσευχή.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΠΑΝΔΡΑ.

ΠΟΛΙΤΕΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Ἐγένετο ἐσχάτως ἀπαρίθμησης τῶν κατοίκων τῆς πόλεως τῶν Παρισίων, τῆς ὁποίας παραθέτομεν τὰ πορίσματα.

Ὁ πληθυσμὸς ἀναβαίνει εἰς 1,700,000 ὡς ἐξῆς:

Ἄνδρες 750,000.

Γυναῖκες 700,000.

Παιδιά 250,000.

Ἐξ αὐτῶν αἱ τετρακόσαι χιλιάδες ζῶσιν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῶν κτημάτων αὐτῶν, ἐκ δημοσίων ὑπουργιῶν, ἄλλων θέσεων καὶ ἐπαγγελμάτων οἷον δικηγόρου, ἱατροῦ κλ.

Ἐκατὸν χιλιάδες ζῶσιν εἰς σχολεῖα, φιλάνθρωπικὰ καταστήματα, φυλακὰς, κοινότητας κλ.

Διακόσαι χιλιάδες μετέρχονται μέγα καὶ μικρὸν ἐμπόριον, εἴτε ἐν ἐργαστηρίοις εἴτε καθ' ὁδὸν κλ.

Ἐν ἑκατομμύριον εἶναι βιομήχανοι, ἐργαστηριάρχαι καὶ μισθωτοί.

Τριάκοντα πέντε χιλιάδες εἶναι στρατιῶται.

Τετρακόσαι δεκαεὶς χιλιάδες καὶ πεντακόσιοι ἑνδεκα ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά καταγίνονται εἰς τὴν μεγάλην καὶ μικρὰν βιομηχανίαν τῶν Παρισίων. Ἐκ τούτων 285,861 εἶναι ἄνδρες, 105,410 γυναῖκες καὶ 25,540 παιδιά.

Ἴδου δὲ καὶ πόσας χεῖρας ἀναπληροῦσιν αἱ ἐν Παρισίοις ἀτμοφόροι χίλιας ὀκτακόσαι μηχαναί.

Πασῶν τούτων ἡ δύναμις εἶναι 10,000 ἵππων· ἐπειδὴ δὲ ἐνὸς ἵππου δύναμις ἀντιπροσώπεύει ἐπτὰ βραχίονας, ἄρα αἱ μηχαναὶ σύμπασαι ἰσοδυναμοῦσι πρὸς 70,000 βραχιόνων, ὅ ἐστι πρὸς 35,000 ἐργάτας.